

CARLEY FORTUNE

#1 New York Times bestseller

Jedno

čarovné

letoto

román

Carley Fortune
Jedno čarovné leto

OSTATNÉ DIELA OD AUTORKY CARLEY FORTUNE

*Každé ďalšie leto
Stretneme sa pri jazere
Toto leto bude iné*

Jedno čarovné leto

**CARLEY
FORTUNE**

aurora

Z anglického originálu *One Golden Summer*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Penguin Publishing Group
v roku 2025, preložila Dáša Vallo.

Vydalo Vydavateľstvo AURORA, spol. s r. o., Bratislava, 2026
Číslo publikácie: 50

Jazyková redakcia: Mária Pavligová
Jazyková korektúra: Veronika Svoradová
Zodpovedný redaktor: Matúš Mládek
Technická redakcia: Ivana Mládeková
Sadzba: Samuel Ryba – Design Ryba
Tlač: Těšínské papírny, s.r.o., Český Těšín

Prvé vydanie

One Golden Summer
Copyright © 2025 by Carley Fortune
All rights reserved.

Cover photo © Elizabeth Lennie
Cover design © Penguin Random House

Translation © Dáša Vallo 2026
Slovak edition © Vydavateľstvo Aurora 2026

ISBN tlačенá verzia: 978-80-8250-162-2
ISBN e-kniha: 978-80-8250-163-9

Venujem rieke, horám a nebesám

PROLÓG

Skvelá fotografia vo vás vyvolá dojem, že osobu, na ktorú sa dívate, dôverne poznáte, aj keď ste sa nikdy nestretli. Skvelý záber vás vtiahne do daného momentu, ktorý môžete vnímať doslova všetkými zmyslami. A toto je nepochybne skvelá fotografia.

Pozerám sa na ňu a lusknutím prsta mám opäť sedemnášť rokov.

Počujem ich smiech na druhej strane zátoky. Je koniec leta a hlasy troch ľudí sú mi také známe ako váha fotoaparátu v mojich rukách. Starší chlapec volá na brata a dievča, ktorí sa opaľujú na pontóne.

Od konca júna som trávila leto na chate a pozorovala, ako plávajú, flirtujú a jazdia po jazere na žltom motorovom člne. Všetci traja sú krásni, opálení a bezstarostní.

Nasadnú do člna. Starší chlapec šoféruje, jeho brat s dievčaťom sedia vpredu. Stojím na okraji jazera a nastavujem si fotoaparát.

Všetko sa zbehne nesmierne rýchlo.

Započujem motor člna a prenikavý smiech. Zdvihnem zrak a zistím, že smerujú ku mne. Schovám sa za objektív a uvidím ich v zábere.

Cvak.

13. jún, piatok

Dívam sa na päť najúchvatnejších žien, aké som kedy videla. Vôbec to nesúvisí s nasvietením miestnosti ani s tým, ako dlho sa im venovali v maskérni. Očarili ma ich nefalšované úsmevy. Ventilátor im strapatí vlasy. Z reproduktorov sa ozýva hlasná hudba, ktorú prehlušuje editorkino híkание nad fotkami, ktoré sa zobrazujú na monitore môjho počítača. Nepotrebujem ich skontrolovať, aby som vedela, že sú skvelé. Cítim to každým stlačením spúšte.

Neskôr, keď budem sama v prázdnom byte, ma opantá smútok a žiaľ, no teraz som vo svojom živle. Keď držím v ruke fotoaparát, dokážem sa letmo usmiať alebo dvihnúť kútiky úst. Mám všetko pod kontrolou. To je jeden z dôvodov, prečo som sa tak ponorila do práce. Tento pocit jednoducho *potrebujem*. Vzrušenie z dokonale zohratej scény je mojou drogou.

Najmladšia žena má len dvadsať rokov, najstaršia okolo sedemdesiat, a ani jedna nie je profesionálna modelka. Keď prišli do môjho ateliéru, musela som si získať ich dôveru. Trochu mi to trvalo. Sama dobre poznám ten nepríjemný pocit, keď vás niekto fotí. Teraz mi už pózujú v plavkách bez štipky nervozity či rozpakov. Nehanbia sa za svoje vrásky, strie ani celulitídu. Sú to symboly ich životov, ktorým v každom zábere prejavujem patričnú úctu.

„Ako si z nich len vyberieme?“ poznamená neskôr editorka Willa. Stojíme vedľa seba a prechádzame fotografie v počítači.

Najlepšiu uverejnia v týždennom magazíne *Swish*, ktorý začal vychádzať túto jar. „Takmer všetky sú skvelé, Alice.“

„To ma teší,“ odvetím s úsmevom. Prvý raz spolupracujem s Willou a chcem ju ohúriť. *Swish* je príloha najväčších novín v krajine a priatelia z brandže o ničom inom nehovoria. Chcem, aby moja prvá zákazka pre magazín dopadla na výbornú. Hoci mi za to veľa nezaplatia v porovnaní s obvyklými reklamnými fotografiami, ktorými sa živým, je to omnoho kreatívnejšia práca a takisto nesmierne zriedkavá.

Zadívam sa na snímku Moniky, čerstvej mamičky, ktorá bola zo všetkých najnervóznejšia. Má rozpažené ruky a mierne zaklonenú hlavu. Stelesňuje nefalšovanú radosť.

„Potrebujeme ich do dvoch týždňov,“ povie Willa.

„Žiaden problém.“ Zábery takmer netreba upravovať. Zadanie znelo fotenie „obyčajných žien“ v plavkách „bez pretvácky“. Práve preto ma táto ponuka nadchla. Nestrávim týždeň dodatočnými korekciami v počítači. „Len odstránim odstavajúce vlasy a flaky. Nezaberie mi to veľa času.“

„Zrejme bude treba doladiť viac detailov,“ naznačí Willa a vážnejším hlasom dodá: „Treba zachovať autentickosť, ale miernejšie hrbolčeky a hrčky lepšie *naznačujú* celulitídu. Verím, že sa ti podarí niečo vykúzliť.“

Razom sa prestanem usmievať. Za svoju kariéru som nazbierala toľko eufemizmov pre digitálnu zmenu ženského tela, že by som mohla napísať synonymický slovník. Kázali mi upraviť fotografie, aby ženy vyzerali lichotivejšie, príťažlivejšie, zvodnejšie, lákavejšie, atraktívnejšie a doslova viac sexy. Nikdy som však nemusela lepšie naznačovať celulitídu.

„Myslela som, že cieľom je zdôrazniť *skutočné* postavy,“ poviem pokojne, no mám chuť hodiť fotoaparát o stenu.

„*Samozrejme,*“ začne Willa. „Určite chceme ukázať rôzne typy postáv. Stačí ich len trochu vyčistiť.“

Ani brvou nehnem za hnedočiernymi okuliarmi. Na povrchu stelesňujem upravenú profesionálku. Gaštanovočervené kučery som skrotila do elegantného copu. Líčim sa minimálne, zato

efektívne. Na nechtoch s rubínovočerveným lakom niet jedinej nedokonalosti. Vnútri však kričím od žiaľu.

Často ma žiadajú urobiť niečo, s čím nesúhlasím. Ako živnostníčka musím niekedy ustúpiť, prispôbiť sa a vzdať sa vlastnej vízie či svojho presvedčenia, aby som uspokojila klienta. V tejto fáze kariéry sa to však deje častejšie, ako by som si želala.

„Je to na vás,“ poviem Wille s ťažkým srdcom. „Je to váš magazín.“

Nie som pribojná osoba, a keby som aj bola, som príliš unavená na to, aby som sa hádala. Stojí ma priveľa síl, aby som celý deň drela. Robím to už tak dlho, že ani neviem, či dokážem len tak vypnúť.

Nie som jediná, kto si to všimol. Minulý týždeň som sa stretla s Elyse, mojou brilantnou učiteľkou, ktorá sa stala mojou mentorou a dobrou priateľkou. Pri šálke kávy mi povedala, že vyzerám ako duch. Deň predtým som mala zlý sen. Ktosi ma prenasledoval. Pôsobila som vyčerpanejšie ako zvyčajne.

„Dokonale zachytíš vnútornú žiaru,“ podotkla. „Obávam sa však, že si stratila tú svoju. Musíš ju znova nájsť, Alice. Chcem, aby si opäť žiarila.“ Elyse mi radila spomaliť.

Prvý raz v živote som jej radu ignorovala. Práca ma za posledných šesť mesiacov držala nad hladinou. Aspoň som si to myslela. Hneď ako Willa odíde, padá na mňa únava. Sadnem si na zem a končekmi prsov si šúcham spánky. Prijala som mnoho zákaziek, aby som sa mohla ponoriť do práce, no táto ma skutočne nadchla. Nakoniec sa mi to vypomstilo.

Potrebujem pauzu. Jeden večer nechcem sedieť za počítačom a do noci upravovať fotografie, až ma rozbolia oči. Na niekoľko hodín túžim predstierať, že ma netlačia termíny. Chcem zabudnúť na stres z augustovej výstavy a Elysin znepokojený pohľad, keď ma naposledy videla. A stopercentne *nechcem* myslieť na Trevora. Dnes je ten večer, pretože dnes si vyrazím z kopytka so staršou sestrou.

Nakoniec sa postavím, pobalím si veci a zamknem ateliér. Zrazu mi niekoľkokrát cinkne mobil. Viem, že je to Heather, skôr ako si správy prečítam. Sestra ma vždy zavalí viacerými správami naraz.

OBUJ SI PÁRTY TOPÁNKY! Rezervovala som nám stôl v podniku.

Máš vôbec také topánky?

Nevadí, cestou k tebe ti nejaké kúpim.

Odpisujem jej, keď mi príde ďalšia správa. Tentoraz nie je od
mojej sestry.

2

V skupinovom chate našej rodiny si prečítam správu od otca.

Nan je v nemocnici.

Moja babka Nanette Everlyová, ktorú všetci volajú Nan, ma vždy nesmierne povzbudzovala. Keď som bola ešte batola, všimla si moju kreativitu a pestovala ju vo mne podobne ako svoj záhon pivoniek. Ako šesťročnú ma zobrala na hodiny kreslenia do galérie v Ontáriu. Sedeli sme uprostred sôch Henryho Moora s výkresmi na kolenách a experimentovali s tieňmi, tvarmi a líniami. Keď som mala jedenásť rokov, naučila ma šiť na stroji. Počas strednej školy mi darovala môj prvý fotoaparát. Odjakživa sa snažím napodobňovať jej držanie tela a vystupovanie, vďaka ktorému sa všetci v jej prítomnosti cítia príjemne. Nan je nápomocnejšia ako mapa a akúkoľvek zlú situáciu dokáže obrátiť na niečo pozitívne. Obdivujem ju a mám ju veľmi rada.

Keďže spadla na hodine tanca a zlomila si bedrový kĺb, večerný žúr so sestrou sa zmenil na večernú návštevu nemocnice. Nan okamžite podstúpila operáciu na výmenu kĺbu. Neváham a ruším všetky plány a zákazky, aby som jej pomohla zotaviť sa. Na túto úlohu som najlepší kandidát. Otec rieši náročný súdny spor a Heather má ešte menej voľného času. Je právnička ako otec a navyše aj slobodná matka. Mám ešte mladších súrodencov – dvojčatá Lucu a Laviniu, lenže oni sú... jednoducho Luca a Lavinia. Zbožňujem ich, ale hoci majú dvadsaťštyri rokov, stále sa správajú ako najmladší členovia rodiny.

Keď prepustia babku z nemocnice, Heather mi pomôže odprevadiť ju domov.

„Dievčatá, určite máte na starosti iné veci, ako ma obskakovať,“ povie Nan, keď ju podopierame cestou k jej domu. Na osemdesiatročnú bábäčku, ktorá pred tridsiatimi šiestimi hodinami podstúpila operáciu, vyzerá dobre. Raz týždenne chodí ku kaderničke, vždy sa elegantne oblieka a stále je aktívna. Vôbec sa nehrbí. Vždy keď som s ňou, podvedome sa vystieram, dokonca aj teraz.

„Ešte nie,“ poznamená Heather, „ale poobede musím ísť na súd.“

„Zato ja ti budem stále v päťách,“ podotknem.

Nan sa zamračí. „Neznesiem predstavu, že ťa obmedzujem, Alice. Mala by si ísť medzi ľudí a žiť svoj život.“

„Žiaden nemá,“ zašomre Heather potichu.

„Rada tu s tebou zostanem,“ usmejem sa a ignorujem sestrinu poznámku. „Tento dom zbožňujem.“

Nan býva v zalesnenej štvrti Leaside v Toronte. Keď sa narodili dvojčatá, spolu s Heather sme trávili víkendy u babky a dedka. Hoci sme bývali neďaleko, tento dom som mala radšej. Obdivovala som babkine pivonky pozdĺž chodníka, vlastnoručne vyrobené závesy s kašmírovým vzorom na vitrážových oknách, zvonček na dverách, ktorého zvuk pripomínal pochod mladomanželov a človeka ohlušil, nech sa nachádzal v akejkoľvek časti tehlového domu, ale vo mne vzbudzoval pokoj a ticho. Tu nekričali a neplakali bábätká, neprekážala som vyčerpanej mame a mala som vlastnú izbu.

„Po schodoch chcem vyjsť sama,“ zvolá Nan ostro, keď ju Heather chytí za rameno.

Rozumiem jej úsečnému tónu. Odkedy dedko pred dvadsiatimi rokmi zomrel, býva sama a svoju nezávislosť si pevne stráži. Budúci víkend mala vycestovať na plavbu popri Aljaške. Na jej mieste by som takisto nemala najlepšiu náladu.

„Chúďa Nan,“ zašepkám a dívam sa, ako babka ťažkopádne dvíha chodítko po schodoch na prahu domu.

Heather pokrúti hlavou a podotkne: „Nezávidím ti.“

„Neboj sa. Dobre sa vyspí a zajtra bude opäť sršať optimizmom ako vždy.“

Po troch dňoch je babka ešte mrzutejšia. Nikdy som ju takú nezažila. Ráno, keď loď odpláva bez nej na palube, jej ticho vo mne vyvoláva rovnaký nepokoj ako tmavé mraky, ktoré zatiahnu oblohu. Vôbec sa nepustila do obľúbenej krížovky. Keď sa rozprší, zahľadím sa na ňu. Nan miluje „poriadnu“ búrku, no teraz ju nič nezaujíma. Zarazí ma, ako staro zrazu vyzerá. Občas si uvedomím, že už nemá šediny, ale žiarivo biele vlasy. Znenazdajky si spomeniem na pivonky.

Vybehnem z domu v pyžame s nožnicami v ruke, no kvety už poničil dážď. Tucty zmočených a zvlnených ružových a bielych lupeňov sa zabárajú do mulču. Za bežných okolností by Nan vyšla von v župane, skôr ako na zem dopadne prvá kvapka. Radšej kvety odstrihne a dá si ich do vázy, ako by ich mal poničiť silný dážď. Rýchlo cvakám nožnicami, no než sa vrátim dovnútra s rukami plnými voňavých kvetov, mokré vlasy sa mi prilepia na líca. Nan sa na mňa bezducho pozrie a odvetí: „Ani som nezbadala, že začalo pršať.“

Musím to napraviť.

Keď si Nan po obede zdriemne, zaujmem to isté miesto, na ktorom som sedávala ako dieťa: na vrchu schodiska. Dívam sa na stenu plnú rodinných fotografií oproti zábradliu. Prvý krok mojej netere. Spoločný obed po maturite dvojčiat. Babka s dedkom na chate v dedinke Barry's Bay. Patrí ich najlepším priateľom Johnovi a Joyce. Chodili k nim každý rok. Je to babkino najobľúbenejšie miesto. Strávila som tam len dva mesiace, no aj mňa si ich chata pri jazere podmanila.

Vtedy som oslavovala sedemnásť rokov a babka mi darovala fotoaparát. Poriadnu zrkadlovku. Robila som jeden záber za druhým, svojpomocne sa učila a snažila sa zlepšovať. Najlepšie fotografie som vložila do albumu, ktorý som babke darovala posledný deň na chate. Teraz som ho našla v pivnici. Sedím na červenom koberci v tureckom sede a skôr než ho otvorím, zavalia ma spomienky.

Moje prvé prázdniny mimo domu. Prvý pocit slobody. Dva mesiace ma prebúdžalo vychádzajúce slnko, ktoré sa ligotalo na hladine jazera a rozžiarilo celú izbu. Skoky do vody z móla a plávanie pod vodou najďalej, ako len viem. Opekanie, permanentne vlhké vlasy, umelecké projekty v lodenici, červené záchranné vesty, výlety v kanoe, pikniky na ostrove, Joycine romantické knihy, ktoré som tajne čítala, kokosový opaľovací krém, kúsky melóna, moje bavlnené šaty, ktoré som si obliekala na plavky, decká na druhej strane zátoky a ich žltý motorový čln.

Prechádzam fotografie pobrežia, korún stromov, lúčnych kvetov, skál a dvojčiat, ktorým z vody trčia len hlavy. Nerozoznám, kto je Luca a kto Lavinia. Zbadám svoj autoportrét. Stojím pred zrkadlom v izbe s premočenými vlasmi. Zdalo sa mi to nesmierne dômyselné: Alice za zrkadlom, podobne ako známa knižná postava.

Väčšinou som však fotila babku. Svoju múzu. Nan si číta v hojdacej sieti a dvojčatá sa k nej túlia. Nan pláta Lavinine nohavice a okuliare jej takmer padajú zo špičky nosa. Nan pádluje v kanoe, žiarivo sa usmieva a kýva mi.

Na poslednej stránke albumu je fotografia, ktorá to všetko začala.

Vyberiem ju z obalu a detailne si prezerám tváre troch tínedžerov v žltom motorovom člne. Od chvíle, keď som daný záber cvakla, sa snažím dosiahnuť podobnú dokonalosť. Zachytiť emóciu, pohyb, nadčasovosť. Celé leto som trénovala a posledný deň pri jazere som urobila tento záber. Stále nedokážem uveriť, ako dobre sa mi ich podarilo zachytiť. Dokonca aj teraz cítim benzín a počujem ich krik z druhej strany zátoky.

Starší chlapec kormidluje a mladší sa díva na dievča, ktoré sa usmieva do vetra. Svetlo je úchvatné, no nie preto, že by som ho upravovala. Je v tom trochu naivity, neprítomnosť umelosti. Už roky som túto fotografiu nevidela, no z nejakého dôvodu som stále hlboko prepojená s tými tromi tínedžermi, ktorí sú zakonzervovaní v nikdy nekončiacom lete.

Je to prvá kapitola môjho zrodu, začiatku mojej lásky k fotografii. Vďaka nej som sa stala osobou, ktorou som dnes.

Vrátim sa k fotke Nan v kanoe s rozžiarenou tvárou a odrazu mi čosi napadne. Už viem, ako vyliečim jej smútok a vytiahnem ju z domu. Zmena prostredia jej prospeje. Čerstvý vzduch, nekonečné zore a trblietavá voda.

Výlet k jazeru.

Návrat do Barry's Bay.

18. jún, streda

V Naninom adresári nájdem číslo na Johna Kalinského. Naposledy som ho videla pred viac ako desiatimi rokmi na pohrebe jeho ženy. Oboch si ich dobre pamätám. Boli pevnou súčasťou babkinho a dedkovho života.

John sa zdanlivo teší, že ma počuje. „Pokojne ostaňte aj celé leto,“ navrhne, keď ho požiadam, či by sme si mohli prenajať chatu na pár týždňov. Vraj už roky zvažuje, že ju predá. Teraz tam nik nechodí.

Jeho ponuka ma zaskočí. John je nečakane štedrý a dvojmesačná prestávka od môjho života ma nesmierne láka.

Keď Nan poobede poviem o našom rozhovore a Johnovom nápade, očakávam, že sa jej od nadšenia rozžiaria oči. Lenže ona iba dlho mlčí.

„John ma ubezpečil, že mu to neprekáža,“ dodám. „Sám na chatu nechodí a poteší sa, ak ju niekto využije.“

Až potom sa usmeje, *skutočne* usmeje, po prvý raz od operácie.

Všetko si rozrátam. Najprv skontrolujem, koľko mám peňazí na účte. S prekvapením zistím, že už teraz som zarobila viac ako za celý minulý rok. Beriem to ako jedno z pozitív rozchodu s Trevorom – neúprosne som sa ponorila do práce.

Spomeniem si na posledný rozhovor s Elyse.

Si bledšia ako zvyčajne, Alice. Vyzeráš ako duch. Bojím sa o teba.

Môžem si dovoliť poriadnu dovolenku. Čo je ešte dôležitejšie, možno si nemôžem dovoliť pokračovať v doterajšom pracovnom nastavení bez oddychu.

Všetko do seba dokonale zapadá. Zatelefonujem Johnovi a prijmem jeho ponuku. S Nan rady ostaneme na chate do konca augusta.

Väčšinu práce sa mi podarí presunúť a na zvyšné zákazky zožnením za seba náhradu. Na internete nájdem fyzioterapeutku v Barry's Bay, ktorá bude s babkou cvičiť. Pooperačné vyšetrenie dopadne takisto dobre. John mi dá kontakt na chlapíka, ktorý sa mu v lete stará o chatu. Vraj má náhradný kľúč.

„Ak by si potrebovala s čímkoľvek pomôcť, aby sa Nan cítila pohodlnejšie, som si istý, že ti bude k službám,“ prezradí mi John.

Keď vytočím číslo, ponorím sa do spomienok na Barry's Bay. Šafranové západy slnka. Poletujúce svetlušky za súmraku. Tepló vyhriatych drevených dosiek móla. Chata s červenou strechou v tieni zelených stromov.

Zo snenia ma prebudí krik muža v telefóne.

„Čo to, dopekla, robíš?“

„Ehm...“

Opäť krik, tentoraz tlmený. Skontrolujem, či som vytočila správne číslo. Všetko sedí.

„Prepáčte, haló?“

Chystám sa zložiť, keď sa muž prihlási: „Pri telefóne Charlie Florek.“

„Charlie, zdravím. Volám sa Alice Everlyová.“

Započujem búšenie kovu o kov. Zrejme kladivo. „Moment,“ povie namosúrene a dodá: „Sam, prosím ťa, kašli na to. Ešte to skazíš.“

Zachytím hundranie druhého muža. Napokon sa mi Charlie opäť venuje. „Prepáčte, kto mi volá?“

„Alice Everlyová. Na leto si prenajímam chatu Johna Kalinského.“ Snažím sa prehlušiť rámus v pozadí. Zdá sa, že je na stavenisku. „Neruším?“

Charlie mi neodpovie, znovu na niekoho nakričí a hluk sa konečne utíši.

„Vôbec nie. Ospravedlňujem sa.“ Charlie si odkašle a pokračuje: „Zdravím, Alice, však?“ Má príjemný hlas. Hlboký, s výrazným R. „Hej.“

Raz na telesnej v deviatej triede som si zlomila zápästie. Dvadsaťštyri hodín som mlčky znášala silnú bolesť, až som napokon povedala mame, že *asi* musím ísť k doktorovi. Nerada žiadam o pomoc, ruším druhých alebo mrhám ich časom. Tento rozhovor má všetky tri predpoklady. Charlie je očividne zaneprázdnený.

Rozhodnem sa to čo najrýchlejšie vybaviť. „John spomínal, že by si mi mohol pomôcť. Spísala som zoznam vecí, ktoré treba na chate upraviť pre moju babku. Nedávno jej menili bedrový kĺb a potrebuje...“

Charlie ma preruší: „Ako sa máš?“

„Prosím?“

„Ako sa máš,“ zopakuje Charlie veselým tónom. „Po tom, čo sa človek predstaví, zvyčajne položí túto otázku.“

„Dobre, ďakujem,“ odvetím zarazene. „Takže, moja babka...“

Znova ma preruší. „Tiež sa mám dobre, Alice. Ďakujem za opýtanie.“

„Okej.“ Horí mi tvár. Nespomínam si, kedy ma naposledy niekto karhal. „Super. Ty sa máš super, obaja sa máme super.“

Keď nedržím v ruke fotoaparát, ťažšie s druhými komunikujem. S mojou hlučnou a chaotickou rodinou, s cudzími ľuďmi, s pribojnými umeleckými riaditeľmi... Je to jeden z dôvodov, prečo zbožňujem fotenie. Jedine vtedy som asertívna.

Odkašlem si a snažím sa vrátiť k téme. „Volám, pretože potrebujem upraviť zopár vecí, skôr než dorazíme. Dúfala som, že mi s tým môžeš pomôcť. Spísala som zoznam.“ Nazriem do počítača a odrecitujem mu hlavné body. „Úchytky, posuvný nábytok, odstránenie kobercov...“

„Alice.“ Charlie ma znova preruší.

Nadýchnem sa. Začína ma poriadne rozčuľovať. „Áno?“

„Zhlboka dýchaj. Tvoju úzkosť cítiť až v Barry's Bay.“

„Snažím sa ťa nezdržovať,“ poznamenám profesionálne a vyrovnane. Zniem ako Alice za objektívom. „Chcem sa len uistiť, že všetko bude pripravené, než s babkou dorazíme. Ak mi nevieš pomôcť, nevádi. Môžeš mi niekoho odporučiť?“

Charlie sa potichu zasmieje. „Netráp sa, rád ti pomôžem. John ma informoval o operácii tvojej babky. O všetko sa postarám. Pošli mi ten svoj zoznam a ja zabezpečím, že všetko bude pripravené.“

Zarazím sa. „Robíš si zo mňa žarty?“

„To by som si nedovolil,“ odvetí, no stále počujem jeho smiech. Počkať, nesmeje sa. *Uškrňa sa.* „O všetko sa postarám. Ty sem len príď, Alice. Niečo mi nahovára, že oddych pri jazere potrebuješ viac ako ja.“

V pozadí sa opäť rozozvučí búšenie kladivom. Charlie zanadáva.

„Čoskoro sa uvidíme, Mestské dievča,“ rozlúči sa a zloží.

Večer pred odchodom sa vrátim do svojho bytu zbaliť sa. Keď vystúpim z výťahu, pred dverami zbadám stále ležať škatuľu, ktorú som tam nechala. Trevor mi už niekoľkokrát sľúbil, že si príde po svoje veci, no vždy si nájde nejakú výhovorku. Zvyšky štvorročného vzťahu sa zredukovali na výtlačok knihy *The Minimalist Entrepreneur*, bezdrôtové slúchadlá a jednu zatúlanú ponožku. Nohou postrčím škatuľu do bytu, hoci by som ju najradšej vyhodila do smetiaka.

Niežeby mi to nejako pomohlo zabudnúť. Každý kút bytu zaváňa po Trevorovi. Keď sme sa sem nasťahovali, zhodli sme sa na bielej a béžovej farbe, mramore a skle. Všetko bolo elegantné a minimalistické. Kedysi som sa tu cítila ako doma. Teraz mi to tu pripadá prázdne. Všetko mi pripomína, ako veľmi som sa mu podriaďovala. Napríklad snehobiela pohovka, ktorú sme si kúpili jedno nedeľné popoludnie. Túžila som po pohodlí a príjemnej látke na dotyk, lenže Trevorovi sa páčili čisté línie. Okrúhly mramorový stôl s nepohodlnými stoličkami vybral takisto on.

Práve na nich som sedela, keď sa so mnou rozišiel. Najprv mi však navaril večeru. Odohralo sa to pred šiestimi mesiacmi, no stále cítim vôňu kohúta na víne. Už nikdy ho nezjem.

Alice, neviem, ako ťa urobiť šťastnou. Ani sama to nevieš.

Práve som zazipsovala kufor, keď sa rozozvučí zvonček. Heather prišla v závane silného parfumu. Strčí mi do ruky záhadnú oranžovú papierovú tašku.

„Pre teba.“

Heather nesmierne rada nakupuje a často myslí aj na mňa. Skriňu mám plnú obtiahnutých šiat a blúzok s hlbokým výstrihom, ktoré nikdy nenesím. Všetko od nej.

Nakuknem do tašky a zbadám smaragdový hodváb. „Čo je to?“

„Netvár sa tak znechutene. Sú to šaty.“

Vytiahnem ich z tašky a zdvihnem obočie. „Poriadne krátke šaty.“

„Kratučké,“ zachichoce sa. Moja sestra bola vždy krásna, no jej úsmev je taký žiarivý, až ma ohromí. „Zelená ti pristane, Korytnačka. Ak si ich nezbalíš, urobím to za teba.“

Proti svojim červeným vlasom sa búrim napríklad tým, že nikdy nenesím zelené veci. Väčšinou si obliekam neutrálne farby, občas modrú, výnimočne s nádychom žltej. Bez slova odložím tašku na komodu.

S Heather máme identické orieškovohnedé oči, no tým sa naša podobnosť končí. Ona sa rada predvádza, ja radšej splynem s davom. Po otcovi zdedila výšku, sebavedomie a tmavohnedé vlasy, ktoré si cielene upravuje tak, aby na súde pôsobila prísne. Svoj nežný hlas a gaštanovočervené kučery som zdedila po mame. Heather je rebelka, ja som dobré dievča. Ona je impulzívna, ja rada plánujem. Na rozdiel odo mňa nemá takmer žiadne zábrany.

Podobne ako otec je extravagantná. Dokonca aj Luca a Lavinia sú takí. Na poslednom rodinnom stretnutí si môj brat Luca vyzliekol tričko, aby nám ukázal tetovanie levice, korytnačky, plameniaka a opice cez celú hrud', zatiaľ čo Lavinia nám rozdala pozvánky na svoje divadelné predstavenie.

Vždy som mala viac spoločného s našou rozvážnou mamou. Lenže v decembri, keď atrament na rozvodových papieroch

ledva zaschol, sa presťahovala do Britskej Kolumbie, na opačnú stranu krajiny. V detstve nám rozprávala o dobrodružstvách, ktoré v osemdesiatych rokoch zažila pri zbere čerešní v údolí Okanagan. O starej dodávke. O priateľke menom Cinnamon. O stanovaní v poli. Táto verzia mamy mi pripadala neskutočne vzdialená, ako z rozprávky. Lenže zrazu nám oznámila, že sa opäť skontaktovala so Cinnamon a sťahuje sa na západné pobrežie, kde bude pracovať v biodynamickej vinici v meste Kelowna. Naša mama, bývalá žena v domácnosti, teraz žije tritisíc kilometrov ďaleko od nás a rozlieva poháre bieleho vína v degustačnej miestnosti s výhľadom na jazero Okanagan.

„Ako sa má moja neter?“ spýtam sa sestry.

Heather sa vydávala veľmi mladá. Veľmi rýchlo otehotnela a takisto sa rozviedla. Po rozvode som s ňou niekoľko rokov bývala a pomáhala jej s výchovou netere. Zaumienila si totiž, že sa postará o dcéru a zároveň si dokončí titul z práva. Moja neter Bennett má teraz trinásť rokov.

„Nevyužívaj moju dcéru na zmenu témy,“ poznamená a nepochoduje do spálne s taškou so zelenými šatami. Počujem, ako otvára kufor. „Poprosím si fotografiu ako dôkaz, že si si ich obliekla,“ zvolá.

Zamračím sa na ňu, keď sa vráti do obývačky.

„Čo? Budeš v nich sexy.“

„Nan to určite ocení.“

Heather ma chytí za zápästie prekryté pásikovaným pyžamom. Capnem ju po ruke.

„Čo to robíš?“

„Kontrolujem, či máš pulz. Uistujem sa, že ešte žiješ, lebo sa tak nesprávaš.“

„Ha-ha.“

Sestra zvráští čelo. „Myslím to vážne. Nezabúdaj žiť len preto, že už nie si s Trevorom.“

Pri zmienke jeho mena ma strasie. V duchu si zanadávam, že ma to tak zobralo. Dumám, či by som to zvládala ľahšie, ak by sa tak rýchlo nevrhol do ďalšieho vzťahu.

Heather sa na mňa usmeje. „Ali, ukáž tým šatám, že sa vieš baviť. Zaslúžia si to.“

„Uvidíme.“

Pozrie na mňa, akoby som bola stratený prípad. Pobožká ma na líce. „Už musím bežať. Bennett dnes spí u kamarátky a mňa už niekto čaká.“

„Kto?“ vyzvedám.

Heather nemá čas na randenie, zato má krátky zoznam priateľov, s ktorými si užíva.

„Nepoznáš ho. Prišiel do mesta len na deň a zajtra odchádza.“

„Aha.“

Ďalší príklad toho, aké sme so sestrou odlišné. Nikdy som nespala s niekým, koho nemilujem. Nedokážem si predstaviť románik na jednu noc. Keďže sa v blízkej dobe, ak vôbec, neplánujem vrhnúť do ďalšieho vzťahu, mala by som prehodnotiť svoju stratégiu.

„To znelo dosť vyčítavo,“ poznamená Heather.

„Vôbec nie, nesúdím ťa. Len sa o teba bojím. Dávaj si pozor, dobre?“

„Nestrachuj sa o mňa.“ Objíme ma, vďaka čomu nasmradnem od jej parfumu. „Čoskoro sa vidíme.“

„O niekoľko týždňov.“ Privezie Bennett na chatu a pár dní si ju vychutnáme spolu s Nan. Už sa neviem dočkať. Tri generácie Everlyových žien pod jednou strechou je moja predstava neba.

„Vrátiš sa do mesta na výstavu, však?“ spýta sa ma.

Strhnem sa.

Elyse otvára galériu v štvrti Davenport a jej prvá výstava má názov *V (jej) súkromí*. Po prvý raz niekto vystaví moje dielo. Skutočne som tomu nemohla uveriť. Moja bývalá učiteľka fotografie, žena, ktorú obdivujem, chce prezentovať moju prácu. Stiahlo mi žalúdok, keď mi prezradila, ktorú fotografiu si vybrala. Ako môžem odmietnuť takúto ponuku, keď všetci vedia, že Elyse Cho má dokonalý vkus? Už roky ma neučí, no ešte stále sa necítim ako jej kolegyňa. V určitom smere ju stále vnímam ako svoju nadriadenú.

„Možno,“ povie Heather. „Nie som si istá, či sa mi to podarí.“

Letný výlet na sever je dobrá výhovorka, ako sa vyhnúť otvoreniu galérie.

„Korytnačka,“ osloví ma prezývkou, „*musíš* sa vrátiť.“

„Hej, hej,“ zamrmlam a odprevádzam ju k dverám. „Lúbim ťa, Levica.“

„Aj ja teba.“

Keď odíde, v počítači si otvorím zábery z nedávneho fotenia v plavkách. Zajtra ich mám odovzdať a už som ich upravila. Dokonca dvakrát. Na jednej verzii sú ženy „vyhladené“, ako si Willa želala. Na druhej som odstránila zopár vyrážok a odstávajúcich vlasov, no celulitídy som sa ani nedotkla.

Zbožňujem fotografiu. Živím sa tým už viac ako desať rokov a som vďačná, že robím, čo ma baví. Myslela som si, že keď sa osvedčím, dosiahnem bod, keď budem môcť pracovať na vlastnej vízii a nebudem sa musieť podriaďovať niekomu inému. Práve preto som sa tejto zákazke potešila. Podobne ako väčšina magazínov, *Swish* nemá taký rozpočet ako reklamné agentúry. Willa mi sľúbila, že na oplátku budem mať voľnejšiu ruku.

Dumám nad tým, ako by sa zachovala Elyse. Uvedomuje si dôležitosť spolupráce s editormi, ale na druhej strane rešpektuje umeleckú víziu autora. Povzdychnem si a vypnem počítač. Stále mám jeden deň na to, aby som sa rozhodla, ktoré fotografie pošlem.

Zavibruje mi mobil. Ktosi mi poslal správu.

Charlie: Všetko je pripravené, Mestské dievča. Klúče nájdeš v kôlni.

Mestské dievča? Možno nemám odvahu postaviť sa za svoje hodnoty v práci, ale s *týmto* viem niečo urobiť.

Ja: Vďaka.

Ja: Inak volám sa Alice Everlyová.

Charlie: Beriem na vedomie. Teším sa na naše stretnutie, Alice Everlyová.